

Soms voel ik dat die zachte g wegglipt. Dat wil ik niet, want hij past bij me. Ik denk graag dat ik het no-nonsense Amsterdamse en het vredelievende uit Brabant in mij heb. *Best of both worlds.*

Na al die tijd had ik nog steeds niet het vermogen om goed voor mezelf te zorgen. Afwassen en boodschappen doen vond ik saai, maar wat ik wel kon was werken als een paard en dat ging me voor de wind. Dus focuste ik daar vooral op. De alarmbellen gingen weer regelmatig af. Vooral als ik vrij was. En daar baalde ik van want *hello, I was living the dream.* Mijn laserscherpe focus mocht niet verstoord worden. Dus mijn bezoekjes aan Lucien waren nodig en fijn.

De eyeopener

Ik vergeet het moment nooit meer. Op een dag vertelde Lucien me dat mensen niet altijd gelukkig zijn. Dat dat niet het streven moet zijn. Dat de ene dag een 6 is, de andere een 5. Dat er soms een 7 tussen zit, en heel erg soms een 9 of 10. Dat is, zei Lucien, hoe mensen hun leven leiden. Tevreden zijn. Content. Daar gaat het om. Ik zat met mijn bek vol tanden. Wat? Is dat waar we het allemaal voor doen? Mijn streven was zoals eerder gezegd altijd een 10 en toch minimaal een 9. Stiekem geloofde ik erin dat ik anders was. Maar uiteraard had Lucien gelijk.

Ik haalde geluk uit grootse, meeslepende zaken, zoals grote programma's presenteren en lekker geld verdienen. Leipe reizen en grote ambities. En ik eiste van mezelf dat ik daar optimaal geluk uit haalde en dat deed ik ook. Huilen stond niet in het woordenboek. Ellende negeerde ik of feestte ik weg. Kind kan de was doen. Maar wat moest ik nou op de dagen die normaal zijn en saai? Dan stortte alles in en haalde mijn gevoel me in. Lucien leerde me: what goes up, must come down. Dat is wat er gebeurt als

